

фабрикация на легенди-тъ. Остготския краль Теодорикъ велики, който въ започенванъето на VI вѣкъ владалъ въ Италия, билъ привърженникъ на Ариянска-та ересь. Само по тая причина мразило го сичко-то италиянско духовенство, макаръ той и никакво зло да му ненаправилъ. Въ свои-тъ преговори съ византийския императоръ Юстиниана, той между друго-то писалъ му и туй: «Ако нѣкой се мѣчи да завладѣе човѣшка-та съвѣсть, то той желае да отнеме това, което принадлежи само на едного Бога. По сама-та природа на нѣшта-та, власть-та на владѣтеля се простира само на политическо-то управление. Той (владѣтеля) има право да наказва само онѣзи, които развалятъ общо-то спокойствие. Най-опасна-та ересь състои въ това, кога владѣтеля гони нѣкой отъ свои-тъ подданици за туй, дето тѣхна-та вѣра не отговаря на негови-тъ религиозни понятия.»

Като присмѣтнемъ и туй: че хиляда години по-диръ Теодорика, Филипъ II испански съ своето тиранско управление накара подданици-тъ си въ Нидерландия да се дигнатъ на оружие противъ него; че Филипъ III изпѣди изъ Испания полезни-тъ и покорни-тъ Маври, и че по-послѣ Лудовикъ XIV постигналъ така сѣхшто съ френски-тъ протестанти; опште, ако си припомнимъ, че сички тѣзи и колко опште други *шеги* сѣ ставали въ Европа отъ религиозно неприятелство: тогази лесно ште ни бѣде да размѣемъ и да оцѣнимъ ума и характера на Остготския краль, който въ VI вѣкъ пише свое-то послание на Юстиниана. Но католишко-то духовенство